

Fények, világosságok

A farizeusok, írástudók, papok szolgálai elindulnak, hogy Jézust megfogják. Megtudva, hogy a Gecsemáné-kertben van, vakságukban azt hiszik, hogy el akar ott rejtőzni a sötétben. Meggyújtják hát a fáklyájukat, és keresik Jézust.

Megtalálják? Ó, igen, elég hamar. És mégis – van ilyen és olyan megtalálás. Gondoljunk a pásztorokra a karácsonyi történetben. Meghallják az üzenetet: „Született néktek a Megtartó”, és később azt olvassuk: „... megtalálták a gyermeket.” Megtalálták az Üdvözítőt, ezért történetük így fejeződik be: „... dicsőítették és dicsérték az Istent...”

Harminc évvel később. Egy ember izgatottan lép testvérehez, Simonhoz, és közli vele: „Megtaláltuk a Messiást”, és Jézushoz vezeti őt.

Vagy gondolok arra a fiatalemberre, aki egy evangélizáció után hazamegy, és egyszerűen bejelenti a szüleinek: „Megtaláltam Jézust.”

Vajon azok a katonák ott Gecsemánéban megtalálták Jézust mint Megváltót, Szabadítót, Üdvözítőt? Ó, nem! Ez a Jézus rejtve maradt szemük elől, a fáklyafény nem volt elég. Ahhoz jobb világosság kell: a Szentlélek világossága, mely a szív, a lelkiismeret sötétjét hatja át. Pál szavaival: „Senki nem nevezheti Őrnek Jézust, csak a Szentlélek által.”

Fényhordozók találkoznak

Hallatlanul jelentős esemény, ami itt lejátszódik. Két igen különböző fényhordozó áll szemben egymással. Érzéketlen emberek a fáklyáikkal, és velük szemben Jézus. Nála nincs fáklya. Ő maga a fáklya. Sőt, több annál! Ő a „világ világossága”. Így nevezte saját magát.

Itt a szolgálcsapat a fáklyafénnyel. Igazán nem állíthatjuk, hogy a világot sokkal világosabbá tették. És így egyenesem szimbólummá lettek a számunkra. Soha nem fogják a világ sötéttségét eloszlatni.

Amikor Németországban előálltak a szabadgondolkodók, az ateisták, kabátjuk hajtókájára jelet tűztek, fáklyát tartó öklöt. Méltó követői a fényhordozóknak ott, a Gecsemánéban! Ki állítaná, hogy ez utódok fáklyafénye világosabbá tette a világot?

Egyébként a különböző ideológiák hirdetői mindig fáklyavivőknek érezték magukat, akik fényt hoznak a világ sötétségébe. De aki nyitott szemmel jár, felfedezi az összes mögött a félelmetest, akit Lucifernek nevezünk. Lucifer azt jelenti: Fényhordozó. A sötétség fejedelme, aki magát Fényhordozónak nevezi, egyre jobban elsötétíti a világot. A Biblia korszakunknak végét éjjeli óráknak nevezi. Minden emberi ideológia és embertől gyújtott láng fáklyavivője éjjeli sötétségbe vezet minket.

S most ott áll a kertben a másik, aki azt mondja magáról: „Én vagyok a világ világossága.” Az őt ismerők tudják, hogy valóban az!

Sokszor fájdalmas ez a világosság. Fájdalmat okoz, amikor meglátom magam az Ő világosságánál, gonosz szívemet, bűneimet, csődömet. De ebben a világosságban látom meg Isten szeretetét is, amivel keres és megment. Az ő világosságában értem meg keresztyét. Itt vallhatom meg vétkeimet és szabadulhatok tőlük. Világosságában látom meg őt, a Feltámadottat, Megváltómat, Barátomat és Szabadítómat. És megtapasztalom: a hova ő belép, ott a világ kifényesedik, megújul, szebb lesz. A keresztyének nem Lucifert, hanem Jézust választják. W. B.

A BAGOLY ÉS A SZENTJÁNOSBOGÁR

Hogy este lett, a régi kert felett
egy sárga arcú, ronda, vén bagoly
egy szentjánosbogárkát kergetett.

„Hol vagy gazember, piszkos, aljas állat?
Most nincs tovább! Kitátom rád a számat,
s körmöm közt téplek szét, ha megtalállak.
Hol vagy te piszkos, rusnya, aljas állat?”

És akkor a bozótban valahol
így szólt a kis bogár: „Miért e durva hang?
Mit vétettem neked, te vén bagoly,
hogy így kergetsz s az életemre törsz?”

„Világítasz, bitang!”

Mihajlovszkij Sztóján

Ti vagytok a világ világossága

A beálló esti sötétségben huszoneköt repülőgép szállt fel egy tengerészeti repülőtérről katonai gyakorlatra, amikor teljesen váratlanul sűrű köd ereszkedett le. Nyolc gép azonnal száguldott vissza a leszállópályára, a többieket elnyelte az átláthatatlan ködtakaró. Négy repülő darabokra tört, egy kigyulladt, amikor megpróbáltak vakrepülésben áttörni a ködfalon.

Tizenkét órával később már csak két gép volt a levegőben. S akkor a helyi rádió hirtelen megszakította az adását, és a következő felszólítást közvetítette az egész környék számára: „Kérjük az összes autótulajdonost, haladéktalanul hajtssanak a város előtti repülőterre. Segítsék biztos leszálláshoz a két repülőst, akik gépükkel még a ködben vannak.”

Hamarosan járművek hosszú sora kígyózott a repülőter felé az áthatolhatatlan sötétségben, hogy a viszonyokhoz képest gyenge lámpájukkal világosságot teremtsenek a szurokfekete térségben. A repülőgép személyzete az érkező járműveket sűrűn egymás mellett felsorakoztatta a repülőtéren úgy, hogy fényszórójuk a leszállópályára irányuljon, amit végül 2500 autó vett körül. Aztán kiadták a parancsot a fényszórók bekapcsolására.

Egyetlen autó lámpája nem sokat használt volna a sötétben és a ködben, de 2500 kocsié olyan fényáradatba borította a repülőteret, hogy egy utaszállító gép fel tudott szállni és biztonságosan lekalauzolta a két pilótát.

Sem a te világosságod, sem az enyém nem valami rendkívüli. Ha azonban mint gyülekezet, mint más keresztyénekkal való közösség gyenge fényünket a bűn, nyomorúság, reménytelenség ködében elsüllyedt világra irányítjuk, elég világosság lesz ahhoz, hogy Urunk és Mesterünk, Jézus Krisztus kihozza belőle és megmentse az elveszetteket.

Krisztus elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

Asztalos, kertész, tanító?

Az iskolaidő végén jelentkezik a hivatásválasztás kérdése. A von Bergen családban nem a hajlam játszott szerepet, hanem az anyagiak. Szüleimnek nem volt megtakarított pénzük, hogy a képzés költségeit fizetni tudták volna.

Jövőbeli hivatásomról különböző elképzeléseim voltak már. A bibliai kurzus alatt elküldtek egy asztaloshoz két fűrészelt fogazni. Az asztalos irányítása mellett örömmel és buzgón végeztem a munkát. A mester megfigyelt. És amit látott, látszólag tetszett neki.

Mindenesetre odament az apámhoz, és határozottan bejelentette: „A fiad asztalos lesz. Küldd hozzám nyugodtan inasnak!”

Apám a fejét rázta. „Arra nincs pénzem.”

Ez a javaslat tehát kútba esett.

A kertészkedés is tetszett, sőt tanító is nagyon szerettem volna lenni. Azonban eltemettem az álmaimat. Minden nagyobb bánat nélkül engedelmesen otthon maradtam és segítettem a gazdaságban. Az áldás nem is maradt el. Isten vezetése folytán a későbbi években lehettem asztalos, kertész és tanító, anélkül hogy ezeket a szakmákat kitanultam volna. Szó szerint megtapasztalhattam a 37. zsoltár 4-ik versének igazságát: „*Gyönyörködj az Úrban és megadja neked szíved kéréseit.*”

Házi muzsika

Az éneklésnek családukban kezdettől nagy értéke volt. Malleray-ben, a gyülekezetünkben édesapámmal a férfikarban énekeltem, fivéreim, Fritz és Hans valamint a nővérem, Erna, a vegyes karban. Édesanyám, akinek igen jó hallása volt, már gyerekkortól kezdve sokat és szívesen énekelt. Az énekkarban tanult minden egyes új ének hamarosan gazdagította otthoni énekkincsünket. Vasárnap reggelenként egyik ének a másik után szárnyalt az otthonunkban.

Nem egyszer betértek szomszédaink, hátukon a *brüntével* (tejhordó edény), hogy hallgassanak minket. Sokszor olyanok is, akik a gyülekezetbe soha be nem tettek volna a lábukat.

Apám maga is írogatott verseket. Különösen nagy szükség idején értékes költemények kerültek ki a tollából. Egy napon szinte agyon akarták nyomni a gondok. S akkor időről időre befordult a házba, jegyezgetett valamit, majd visszatért a munkához. A következő vers született:

Ó, meghitt otthon, édes hazám,

Úgy elfáradtam világ zaján!

Isten épít fel Sion hegyén,

Csak hozzád vágyom ujjongva én.

Nemsokára vágy támadt bennünk hangszer után. Mégis könnyebb lenne a gyakorlás harmónium mellett. Régi modell is megfelelő.

Abban az időben vásárolt Christian nagybátyánk új zongorát. Azonnal eszünkbe jutott öreg harmóniuma, ami most fölösleges lett. Mi, gyermekek, ostromolni kezdtük a szülőket. Itt volt a jó alkalom, hogy a vágyva vágyott hangszert kedvező áron megszerezzük. Végül apám engem bízott meg, hogy menjek el a nagybácsihoz.

„Azonban 100 franknál többet nem adhatunk érte” – figyelmeztetett.

A szívem néhány taktussal gyorsabban vert, amikor megérkeztem Christian bácsihoz. Sívár szemmel nézegettem a kis zömök hangszert. Szívemben könyörögtem, hogy a mennyei Atya segítsen létrehozni a vásárt. Christian bácsi és Emma néni látták, mennyire tetszik nekem a harmónium.

A bácsi mosolyogva így szólt: „Ha tetszik neked, 100 frankért megkaphatod.” Legszívesebben hangosan felujjongtam volna. Imádságom meghall-

gatasra talált! A szállítást hazáig szívesen vállaltuk. Alig volt nálunk a harmónium, lázas szorgalommal játszani kezdtem rajta. Először csak egy ujjal a legfelső szólamot, aztán a másik kezemmel a másodikat. A négyszólamú játék azonban nem sikerült, fel kellett adnom, túl nehéznek találtam. Bátyám, Fritz és nővérem, Erna tehetségesebbek voltak. Hamarosan két kézzel játszották mind a négy szólamot. Erre én elvesztettem a bátorságomat és abbahagytam a gyakorlást.

Olyankor, ha Fritz-cel együtt dolgoztunk, két szólamra füttyültük a szép énekeket, de énekelni is szerettünk, és gyönyörködtünk a mély értelmű kifejezésekben. Mivel mind zenekedvelők voltunk, nem ritkán az egész család kiült a ház elé, és éjszakába nyúlóan teli torokkal énekeltek:

*Ó, halleluja, a bűn már nem riaszt,
Mennyei Atyám megbocsátotta azt.
Gyermeke vagyok, igaz, boldog, szabad -
Ó, halleluja, ámen!*

A falimondás

Évekig osztoztunk a hálósobán két fivérémmel. Mindhárman nagyon elégedettek voltunk ezzel a szokással. Kis kamránkban hamar össze lehetett számolni a bútorokat: szekrény, ruhás láda, két ágy és egy szék. Ha egész nap dolgoztunk vagy gyerekorunkban csak ugrándoztunk, mint a kiskecské, este nem sok időt fordítottunk csevegésre. Az álom hamar elnyomott bennünket. Télen még gyorsabban bújtunk takaró alá, mert a szobánk nem volt fűthető és villanyvilágítással sem rendelkezett. Édesanyám ellátott mindig egy viharlámpával, hogy ne kelljen szuroksötétben tapogatóznunk.

Idők folyamán egyszer felakasztott egy falimondást. Már nem tudom, milyen sokáig figyelembe sem vettem, de egy napon elolvastam: „*Gyönyörködjél az Úrban és megadja néked szíved kéréseit*” (Zsoltár 37,4).

„Hiszen ez nagyon gyakorlati tanács” – gondoltam. Már régóta szerettem volna egy kerékpárt.

Imádkoztam tehát érte. „Drága Megváltóm, szeretnék egy kerékpárt. Köszönöm, hogy szabad kívánnom.”

Három héten át minden este elmondtam az imát.

Miután nem történt semmi, azt gondoltam: „Hát ez nem használ.”

Csalódásomban legszívesebben megfordítottam volna a falon a mondást, hogy ne lássam többé. Mivel azonban félttem, hogy anyám kérdőre von, inkább úgy hagytam. Csak néha vettem rá egy sanda pillantást.

Később, amikor Jézusnak áradtam az életemet és hazatértem a bibliai kurzusról, a hálókamránkban nem változott ugyan semmi, én azonban más ember lettem. Ismét elolvastam: „*Gyönyörködjél az Úrban*

és megadja néked szíved kéréseit.” Letérdeltem és elmondtam, ami akkor a szívemet betöltötte.

Miután most léptem rá frissen az Élet útjára, ezt imádkoztam: „Drága Megváltóm, a szívem leghőbb vágya, hogy mielőbb visszajöjj és engem magadhoz végy.”

Előtte nem az Úrban gyönyörködtem, hanem a kerékpárban. Isten azonban a maga nagy jóságában megtanít arra, hogy az Úrban keressük az örömet.

Jutalom nélkül

Újjászületésem után bizonyos idővel részt vehettem a konferencián Moutier-ban. Ünnepe volt számomra. Mint szivacs szívtam magamba az üzenetet. Bőséges táplálékot kaptam fiatal hívő életem számára. Azonban a lelkek ellensége is résen volt.

Szünetben találkoztam egyik társammal, akivel együtt voltunk a bibliai kurzuson. Beszámoltunk egymásnak, mi történt a közbeeső időben.

Roger elmondta, mennyi gúnynak és csúfolódásnak van kitéve az iskolában a hite miatt, s hogy ezt néha milyen nehéz elviselni.

Aztán hirtelen megkérdezte: „Te még mindig olyan elkülönülve élsz fönn, a hegytetőn? De nagy szerencséd van, nem kell szégyenkezned! Bizony, jó dolgod lehet, a tehenek nem nevetnek ki.” Ezzel kétségtelenül igazat mondott. Azonban hirtelen átváltott:

„Nem, ez nem igaz – javította ki saját magát. – Nekem van jó dolgom. Aki Jézusért csúfolódást és gúnyt szenved, az jutalmat kap. Én egykor jutalmat fogok kapni minden nyomorúságért, de mivel téged nem ér sem csúfolás, sem gúnyolás, nem is lesz később jutalmad.” Szavai befészkelődtek a szívembe, s az ellenség ezt kihasználta.

„Nem lesz jutalom, nem lesz jutalom... - keríngett a fejemben. – Nem fogsz jutalmat kapni.”

Nagyon levert és kedvetlen lettem. Szomorúan csellengtem.

Apám figyelt egy darabig, aztán megintett: „Milyen csodálatos konferencián vettünk részt, te meg ilyen savanyú képpel járkálsz. Mi van veled?”

Szavai még jobban leverték. Nyomorultnak, agyoncsapottnak éreztem magam. Este könyörögtem az Úrhoz: „Segíts rajtam! Nem tudok így továbbmenni.”

Azon az éjszakán csodálatos álmod láttam. Nagy zivatarba kerültem. Dörgött, villámlott. Házunk ajtajában állva néztem a vihar tombolását. Szuroksötét volt, de a villámok szüntelen nappali világosságot árasztottak a környékre. Egy különösen vakító villám után megmaradt a fény, és zenét hallottam.

„Jézus jön!” – hallatszott valahonnan, mint trombita harsogása.

Abban a pillanatban szemem előtt állt a kijelentés: „Nem fogsz jutalmat kapni.”

Irtózatossá félelem és szorongás fogta el a szívemet. S ekkor megláttam apámat, amint hosszú, fehér ruhában lebegve indul Jézus felé. Szinte gyökeret vert a lábam, miközben néztem utána. Megnyílt egy ablak és anyám is, szintén hosszú, fehér ruhában elragadtatott. Szorongva igyekeztem volna én is elszakadni a földtől és az égbe repülni.

El akartam készíteni a lámpásomat, mint Jézus példázatában a tíz szűz: „Hiszen megtértem. Mindig szívesen mentem a vasárnapi iskolába, pedig milyen hosszú volt az út. És megvallottam a bűneimet is.”

De a lámpa ilyen készítése nem tudott elszakítani a földtől.

Valósággal zúgott a fejemben: „Jézus eljött, és te nem mehetsz vele. Úgy sem fogsz jutalmat kapni.”

Egy csendes hang hirtelen megkérdezte: „Hogy nyerted el az üdvösséget?”

Villámszerűen felbukkant emlékezetemben Róma 5,1 és idéztem: „*Megigazulva hit által...*” Tovább nem jutottam, mert abban a pillanatban fehér ruhát adtak rám, és iszonyú sebességgel vontak a menny felé.

Mély boldogság árasztott el, és egyre gyorsabban haladtam.

Fejem már éppen átdugtam volna a felhőkön és ujjongva gondoltam: „Mindjárt meglátom a Megváltót!” Mielőtt azonban erre sor került, felébredtem.

„Ó, de kár, hogy csak álom volt és nem valóság” – gondoltam.

A segítséget viszont megkaptam. Hű az Isten! Pártját fogja gyermekeinek. Attól az órától kezdve nem kellett többé irigyelnem a társaimat. „*Az Úrnak öröme a mi erősségünk*” (Nehémiás 8,10).

A „mulatságos” fogalmazás

Édesapám értett hozzá, hogy bennünk, fiúkban érdeklődést keltsen a gyülekezet különböző rendezvényei iránt. Nagy lelkesedéssel kísértem egy bibliai kurzusra, anélkül hogy tudtam volna, mi is történik ott tulajdonképpen. Kaptam aztán egy cédulát, rajta kérdéssel egy bibliai témához. Ezt a kérdést kellett írásban megválaszolni.

Nekiültem és izzadni kezdtem. A francia oktatás édeskeveset segített abban, hogy német nyelven elkészítsem a munkát. De azért írtam. Nyilván keveredtek az irodalmi német kifejezésekkel berni dialektusból való és francia szavak.

A végső eredményt nem tudtam igazán megítélni. Dobogó szívvel álltam fel a szöszékre és felolvastam az összevisszaságomat.

Fritz Berger, közösségünk alapítója derülni kezdett, de úgy, hogy valósággal rázta a nevetés. Kacagása ragályos volt. Fritz Röthlisberger ránézett és ő is nevetésre fakadt. Mire befejeztem a felolvasást, az összes jelenlevő kacagott. Teljesen elbizonytalanodva botladoztam a helyemre. Úgy látszik, mindent rosszul csináltam, s most jön majd az óriási kritika.

Mire végül helyreállt a nyugalom a teremben, Berger testvér megszólalt: „Ugye, a fiú majdcsak eligazodik valahogy az életben.”

A korrekció azonban elmaradt. De hát mit tettem, hogy mindenki így vidult?

Összejövetel után Röthlisberger testvér megkérdezte: „Tudod, miért nevettem annyira?”

Megráztam a fejem. „És miért nem javítottad ki?” – kérdeztem.

„Nézd – felelte nagyra becsült tanítóm –, Berger testvért még életemben nem láttam így nevetni, mint ma. A nevetése egyenesen magával ragadott, és minden bizonnyal így járt a többi jelenlevő is. Csak fel a fejjel! Fog ez menni!”

Nem is bátortalanított el ez az élmény.

Arra gondoltam, ha mindenki ilyen vidám, szabad nekem is örvendeznem.

Eszembe jutott, amit a tanítóm mondott egyszer az iskolában. „Te berni dialektusban gondolkozol és átteszed franciára. Mikor pedig az egészet németre fordítod, az teljesen nyakatekert.”

Minden láncot letört

Az Egger családnak segítségre volt szüksége.

„Arthur, elmennél hozzájuk?” – kérdezte édesapám. Készséggel hajlandó voltam rá, hiszen úgy ismertem Egger papát, mint Jézus Krisztus boldog bizonyoságtévőjét. Az Egger-házban másképp folyt az élet, mint nálunk, s én tisztelettel alkalmazkodni akartam szokásaikhoz.

Tyúkfarmjuk volt, a munka hiánya miatt senkinek nem kellett panaszkodnia. De a vidám Egger papa vezetése mellett szívesen dolgozott az ember. Én sem voltam kivétel. A sok munka dacára mindig akadt idő Isten Igéje és a közösség számára. Az asztali beszélgetések is legtöbbször bibliai témák körül forogtak. Evés után pedig többnyire énekeltünk egy éneket.

Egyszer én javasoltam kedvenc énekemet:

Minden láncom széjjeltörte,

szabad vagyok, szabad!

Isten szava így ígérte:

teljesen szabad!

Éneklés után a kedves Egger papa rám tekintett és így szólt: „Olyan szívből énekeltél! De mondd csak, az Úr Jézus hány láncot tört össze a te fiatal életedben?”

Számolgatni kezdtem. Hát először is a lopás láncát, az egy, aztán a hazugság láncát, az kettő... Nem mertem hangosan felsorolni. Egger papa mosolygott.

„Énekeljünk el még egyszer!” – javasolta.

Az ének után másodszor is megkérdezte: „Mondd hát, hány láncot tört össze az Úr Jézus?”

Elkezdtem újra számolgatni, de valahogy nehezemre esett nyíltan megnevezni a helyes számot. Erre harmadszor is elénekeltük az éneket.

A drága Egger papa ragyogó arccal, hangosan csak egyetlen szót mondott: „Mindet!”

Mint valami csoda vonult végig a szó a szívemen. Mindet! És soha többé nem felejtettem el. A Biblia állítja: „*Akiben van a mi váltságunk az ő vére által, a bűnöknek bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint (Efézus 1,7).*

Látogatás

Szüleim többek között azt látták feladatuknak Isten országában, hogy hívő testvéreket látogassanak, olvassanak nekik Isten Igéjéből, és hitben erősítsék őket. Ebéd közben beszéltek meg ezt a szolgálatot. Édesapám hamarosan tudta, kit kell egy látogatással megörvendeztetnie.

„Arthur elmehetne Lina anyóhoz – javasolta édesanyám -, olvashatna egy Igét neki és tarthatna rövid áhitatot.” Megrémultem.

„Én túl fiatal vagyok az ilyen szolgálathoz” – tiltakoztam.

Anyámnak azonban más volt a véleménye, és édesapám szó nélkül rábólintott. Így reszketve és tétozva útnak indultam. Közben jó néhányszor megálltam, elővettem zsebemből az Újszövetséget és fontolgattam: „Mit is olvassak ennek a kedves, öreg nagyanyónak, és mit mondjak róla?”

A meg-megállások ellenére végül célhoz értem. Félénken köszöntöttem az idős nőtestvért és bejelenttem, hogy édesanyám engem küldött.

„Nagyon szép, hogy eljöttél – örvendett az asszony. – Van nálad Biblia?”

Elővettem az Újtestamentumot, de még mindig nem tudtam, hogy mit olvassak.

„Lapozd fel a 34. zsoltárt és olvasd el!” – biztított az idős néni.

Engedtem a felszólításnak és olvasni kezdtem.

„De mit mondjak erről a szövegről?” – kérdeztem magamtól olvasás közben.

Nem kellett volna aggódnom. Mikor az olvasást befejeztem, a kedves nagyanyó megmagyarázta a felolvasott Ige értelmét. „Most még imádkozzunk együtt” – zárta le az oktatást. Búcsúzásnál fejemre helyezte a kezét és megáldott. Ez bátorító kezdete volt egy áldott látogató-szolgálatnak. Már Jób így szólt: „*A veszni indultnak áldása szállt reám, az özvegynek szívét megörvendeztettem*” (Jób 29,13).

A méhészt

Falucskánknak, Champoz-nak csupán kb. 200 lakója volt, az iskolánk pedig ennek megfelelően igazi falusi iskola. Az első két évben tanítónő oktatott minket, később mind a kilenc osztályt egy tanító vezette ugyanabban a helyiségben. Bár létezett még egy felső tagozatos iskola a környékünkön, azonban jó néhány kilométerrel távolabb, s csak kevés gyerek tudott oda járni. Közülünk nem sokan tanultak szakmát, ezért létrehozta még egy továbbképzőt. Ez na-

gyon hasznosnak bizonyult. Gyakorlati oktatást kaptunk a mezőgazdaságról, megtanultuk, hol mit kell természeteni, hogyan kell fát metszeni, állatokat gondozni és sok egyebet.

Egy napon méhészetbe látogattunk. Borzasztóan érdekes volt. Ezeknek az értelmes kis rovaroknak a népe engem valósággal lebilincsel.

Már bölcs Salamon is dicsérte a méheket. Példabeszédek 24,13-ban ezt olvassuk: „*Egyél fiam mézet, mert jó, és a színméz édes a te inyednek.*”

Azonban nem csak a finom méz miatt érdeklődtem a méhek iránt. Újra meg újra elámultam, hogy milyen rend és bölcsesség uralkodik egy méhcsaládban. Minden kicsi állatnak megvan a pontosan kiszabott feladata. Elsősorban a királynőnek. A méhcsaládban csak egy királynő van. Az utódokról kell gondoskodnia. Napról napra rakja a petéket, minden sejtbe egyet-egyet, naponta kb. háromezret.

A hím méhek, a herék, szinte úgy élnek, mint a pasák. Semmit nem dolgoznak, hagyják, hogy a női dolgozók etessék őket. Egyetlen kötelességük, hogy a királynőt megtermékenyítsék.

A méhcsalád többsége dolgozókból áll, azonban nekik is különböző feladataik vannak. Egy részük a petéket gondozza és eteti a lárvákat, mások elhagyják a kaptárt, hogy mézet és virágpórt gyűjtsenek. Ha egy méh különösen értékes területet talált, közli ezt furcsa zümmögő, brummogó hangon a társaival. Sőt, még tánchoz hasonló mozdulatokkal is képes a többiek figyelmét felhívni, hogy milyen távolságra és mely irányban található értékes virágok. Egyetlen méhnek kb. tizenkétszer kell kirepülnie, hogy egy gramm mézet gyűjtsön.

Meleg napokon a kaptár bejáratánál két sor méh áll, melyek szárnyuk rezegtetésével gondoskodnak a légmozgásról. A bejáratnál állnak az örök is. Ők vigyáznak arra, hogy idegen méh be ne hatoljon a kaptárba, esetleg más mézrabló, pl. hangya vagy darázs. Csak saját népük dolgozóinak, melyek mézet és virágpórt gyűjtöttek, szabad a bejárás.

Amikor alkalmam adódott, vásároltam egy kis kaptárt. Lelkesen méhészkedtem. Szorgalmasan tanulmányoztam a méhészetéről szóló könyveket. Végül is sikeres méhész akartam lenni és gondosan ápolni a kis mézgyűjtőket.

Idővel megtanultam, hogy kell bánni velük. Fontos volt egész nyugodtan mozogni köztük és beszélgetni velük. Ők is megtanulták, hogyan reagálnak a hangomra, és hamarosan nem voltak olyan agresszívek, mint kezdetben.

Tavasszal a méhek nyugtalankodni kezdenek. Ilyenkor a kaptárban néha kifejlődik egy fiatal királynő. Ebben az esetben az öreg királynő a család egy részével elhagyja a kaptárt, a méhek kirajzanak. És ahol a királynő letelepszik, oda gyülekezik a többi méh is. Megtörténhet, hogy a kirajzott csapat mint valami szőlőfürt csüng egy ágon. A jó méhész ilyen-

kor fog egy kaptárt üres lépekkel, amiket átítat cukros vízzel, és felkínálja nekik az új otthont.

Falunkban egy méhészt hallott a vállalkozásomról. Gratulált hozzá és megígérte, hogy sok évi tapasztalatát átadja nekem és tanáccsal támogat. Nem nagyon éltem a javaslatával, mert a faluban köztudott volt, hogy minden tavasszal újabb családokat kellett vásárolnia saját méhészetének fenntartása érdekében. Földi dolgokban bölcs dolog olyanoktól tanácsot kérni, akik sikeresen munkálkodnak. Az örökkévalókban ez még fontosabb. Ezért Pál apostol tanácsát akarjuk követni, ahogy Filippi 3,17-ben olvassuk: „Legyetek követőim, atyámfiai, és figyeljétek azokra, akik úgy járnak, amiképen mi néktek példátok vagyunk.” és 1Kor.11,1-ben: „Legyetek az én követőim, min én is a Krisztusé.”

Hét évig gondoztam kis méheimet és sok örömm volt bennük. Gazdagságra nem jutottam. A bevétel fedezte a kiadásokat. Az utolsó év a méhekkel különösen eredményes volt. Annyi méz gyűlt össze, hogy régi kaptárom a méz súlya alatt összeropant.

Amikor evangélista lettem, kértem Isten vezetését ebben a dologban is. Készítsek új kaptárt vagy adjam el a méheket? Marad-e elég időm új szolgálatom mellett, hogy gondozni tudjam a méheket?

Már másnap megkaptam a választ egy kedves testvértől: „Mint evangélistának legyen oly kevés mellékfoglalkozásod, amennyi csak lehetséges. Ha akarod, megveszem tőled a méhcsaládokat.”

Számomra ez Istentől jött választ jelentett. A finom mézről azért soha nem kellett lemondanom. Hívó méhészekről mindig kaptam ajándékba ilyen egészséges édességet.

Időnként elfogott egy csendes sóvárgás a méhek államának megszabott rendje után. Olyan szép volt figyelemmel kísérni a kis rovarok magatartását. A szívemhez nőttek annak ellenére, hogy néha-néha fájdalmas csípést kaptam tőlük.

Evangélizáció a vonaton

Mindig különös ünnepet jelentett, ha konferenciára utazhattunk. Egyszer én is ott álltam öcsémmel Malleray-ben a pályaudvaron. Természetesen ablak melletti helyet akartunk szerezni, ezért igyekeztünk minél előbb felszállni. Befutott a vonat, és valóban sikerült ablak mellé ülni. Élvezettel szemléltük, hogy a többi felszálló hogyan keresgéli a helyeket.

Felbukkant végül a kedves, hívó H. nagypapa. Lassan lépkedett, botra támaszkodva. Csípőizületi gyulladása állandó fájdalmat okozott neki, ezt tudtuk róla. A kocsiba fellépve azonnal felfedezett minket. És nyomban meg is szólított. „Fiatal testvéreim, ugye, ti megtértetek? De nem helyesen viselkedtek.”

Meglepődve néztünk rá, hiszen nem tudtunk róla, hogy valamiben vétettünk volna. Miért korhol minket?

„Ha valaki átadta az életét az Úr Jézusnak, akkor Isten bizonyoságtévője – magyarázta. – Ti azonban olyan helyet kerestetek magatoknak, aminek a közelében senki nem ül. És ez nem helyes. Figyeljétek meg, hogy én mit teszek.”

Az ő közelében két asszony ült.

Mielőtt H. papa botját és kalapját lerakta, megkérdezte őket: „Megtértetek?”

„Nem” – felelték az asszonyok meglepődve.

„Várni akartok, míg késő nem lesz? Ez nem bölcs dolog.”

H. apó egyáltalán nem halkan beszélt, úgyhogy az emberek az egész szakaszban felfigyeltek rá. Ugyan miféle disputát folytat az öregúr azzal a két asszonnal?

H. papa észrevette az általános érdeklődést, és elégedetten szólt: „Ó, látom, hogy a téma másokat is érdekel. Hát akkor állva maradok.”

Ezzel belefogott kapásból egy beszédbe. Szólt a széles és keskeny útról, s az utasok hallgatták. Nekünk, fiúknak szinte tátva maradt a szánk az ámulattól. Csak csodálni tudtuk a bátorságát.

Utána hozzánk fordult: „Mióta üdvösséget nyertem Jézusban, megszabadultam az emberektől való félelemtől. Soha többé nem rettegtem senkitől.”

Én még ma sem állíthatom, hogy ne éreznék bizonyos tartózkodást emberekkel szemben, Jézus azonban arra bátorít, hogy ezt győzzük le. A Jelenések könyvében a hét gyülekezethez intézett levelekben mindenütt ezt találjuk: „*Aki győz...*” – majd következnek a csodálatos, szebbnél szebb ígéretek.

Válságos idők

Mint fiatal keresztyénnek voltak életemben olyan idők, amikor egész nap énekelni, ujjongani tudtam volna. Azonban a nap sem süt mindig.

Akadnak bajok és kísértések. Ilyenkor fontos Isten Igéjében keresni a vigasztalást és útmutatást. Lukács 13-ban Jézusnak egy példázatát találjuk. A terméketlen fügefáról van benne szó.

A tulajdonos kiadja a parancsot a kertésznek: „*Vágd ki, minek foglalja a helyet hiába!*”

A kertész szót emel a fa érdekében: „*Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megtrágyázom. Talán hozhat még gyümölcsöt. Ha mégsem, akkor vágd ki.*”

Úgy tűnt, hogy én vagyok a fügefá, mely nem hoz gyümölcsöt, és a kertésznek nagyon buzgón kell a gazdát miattam kérnie. Úgy éreztem, Isten haragszik, és az Úr Jézus igen sok rábeszélésére van szükség, hogy Isten el ne pusztítson haragjában. Félttem a Mindenhatótól, és reméltem, hogy a Megváltó nem szűnik meg könyörögni értem.

Nem sokkal ezután bibliaolvasás közben rábukantam erre a gondolatra: Jézus Istennek tetsző módon képvisel minket az Atya előtt. És akkor rögtön

lehullt rólam a teher. Ettől kezdve boldogan tudtam énekelni:

*Én Jézusom vérén vár
a mennyekben helyem,
mert benne megbékélt már
az Isten énvelem.*

A mennyei Atya nem azért békélt meg velünk, mert Jézus állandóan esedezni és könyörögni kénytelen értünk, hanem mivel az Úr tökéletesen megfizetett a bűneinkért.

*

Családunkban meghonosodott a közös imádság szép szokása is. Reggel apa és anya imádkoztak. Évek folyamán mi, gyermekek is bekapcsolódtunk ebbe a közösségbe, egyik a másik után. Ez többnyire a megtérésünk és az iskolai évek befejezése után történt. Végül már valamennyien imádkoztunk, az egész család.

Miután a bibliai kurzuson megtértem és Isten magajándékozott békességével, én is örömmel vettem részt a házi imaközösségben. Szinte naponként hálát adtam az Úrnak, hogy megmosott hóféhrre drága vére által, és tiszta szívem lehet. A hitnek ez az ajándéka mély boldogságot jelentett.

Azonban évek folyamán bizonyos rutin lett az imádságomból. Bár még köszönetet mondtam a bűnbocsánatért és a tiszta szívért, de már csak megszokásból. A tartalom nem volt többé annyira lényeges.

Néha azon töprengtem, hogy egyáltalán szabad-e még imádkoznom. Kétség kezdett gyötörni. A hitemet igen felszínesnek láttam. Vajon nem csupán képmutatóskodom, mutatok olyasmit, ami valójában nem is létezik?

„Meg fogom mondani apámnak, hogy ezentúl nem imádkozom az asztalnál” – határoztam el magamban.

A gondolat nagyon megterhelt, mivel tudtam, hogy ez fájni fog a szüleimnek. Egyelőre hallgattam, és a döntésemet csak halogattam.

A fordulat aztán egy látogatáson keresztül történt. Kedves, hívő családapa járt nálunk és apámmal beszélgetett. Végighallgathattam a szavait, amiket kétségtelenül nem az én fülemnek szántak.

„Mi a helyzet a fiaiddal? – kérdezte a látogató. – Az az érzésem, hogy az enyéim nem veszik a hívő életet komolyan.”

„Az én Arthur fiamnál is szükség van még bizonyos változásra – felelte apám –, de teljes reményesség van bennem öt illetően. Minden reggel imádkozik és hálát ad azért, hogy Jézus áldozata megmosta őt. Ha kitart szokása mellett, újra át fogja élni annak mélységes értelmét.”

A szeretet és bizalom apám szavaiban elvették a kételkedésemet. Újra szívből örülni tudtam az üdvösségemnek. Felismertem: hogy amit reggelenként imádkozom, az valóság. Hiszen Isten megígérte, és amit Ő megígért, azt meg is tartja. (Folyt. köv.)

ISTENNEK TERVE VOLT VELEM

„Isten ... nagy tetteket hajt végre, amelyeket meg sem értünk” Jób 37.5.

83 éves nyugdíjas tanítónő vagyok, s életem során a fentieket sokszor megtapasztaltam. Néhány ilyen epizódot írok most le.

A bombatámadás

1944 nyarának végén rendszeressé váltak országunkban a bombázások: angol, amerikai repülőgépek jöttek százasával, zárt rendben, és szórták a bombákat a kijelölt célpontokra. Családunk akkor Felsőgallán lakott, ahol a házak alatti pincék nem voltak bombabiztosak. Amikor megszólaltak a légiriadót jelző szirénák, eleinte barlangokba menekültünk. Később egy több tízméteres salakdomb volt az óvóhelyünk pár percre a lakásunktól. Ezt a dombot évtizedek alatt a gyárakban keletkezett égéstermék-ből csillékkal hordták össze, és bányajáratokat alakítottak ki benne, kifejezetten légvédelmi célra. Több száz ember befogadására volt alkalmas.

Egy kora őszi délelőtt már több órája tartott a légiriadó, de repülőgépet nem is láttunk. A levegőtlen salakdombból ki-kimentünk a bejárathoz. Szép, napos idő volt. Amikor a távolból mély repülőzúgást hallottunk, édesapám nagyon erélyesen bevezényelt bennünket: „Ha már eddig itt voltunk, menjünk be!” Szót fogadtunk, de körülbelül még csak 15 méterre lehettünk odabent a bejáratától, amikor óriási robbanások rázták meg a dombot. A bejárathoz, ahol még az előbb álltunk, láncos bombát dobtak, és a hét ember, aki odakinn maradt, mind meghalt. Mi erős légnyomást kaptunk, aznap estig nem hallottunk egyik fülünkre sem – de élve maradtunk! Aztán vége lett a riadónak, és hazamentünk. A házunkon egyetlen ablak sem maradt épen, papírral ragasztottuk be őket.

A pincében

Decemberre a front megközelítette lakhelyünket, s mi leköltöztünk a pincébe. Három család volt a házban, minden családnak jutott egy-egy helyiség. Levittünk egy tűzhelyet, és az összes ennivalónkat: lisztet, krumplit, zsírt, egyebeket. Kukorica is volt a pincében, amiből édesanyám naponta egy fazékkal főzött. A pincében velünk levő öt kisgyerek mindig kapott belőle egy-egy bögrével. A négyéves Gyurika rendszerint azzal ébredt: „Nagy néni, főztél tuturicát?”

Három hónapig laktunk lent, ezalatt háromszor cserélt gazdát a település: 1944 karácsonyára bejöttek az oroszok, januárban visszajöttek a németek, majd március közepén megint az oroszok. Az állandó izgalomtól nagy strúma nőtt a nyakamra, s tavaszszal a mellhártyagyulladásom is kiújult. Lefogytam, étvágytalan lettem, s mégis, amikor jött a jó idő, folytatni tudtam tanulmányaimat a tanítóképzőben. 1945-ben elkezdett naplóm elejére azt írtam: nem tudom, hogy tele fogom-e írni ezt az új füzetet. Teleírtam, s ezt isteni csodaként éltem meg.

A gyermekotthonban

„Engedjétek, hogy a kisgyermekek énhozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert ilyenneké az Isten országa.”

Lukács 18. 16.

1947-ben végeztem el a tanítóképzőt. Megérintett egy dal, amit ott tanultam. Végig elkísért, de különösen pályám első tíz évében. Így hangzik:

*Mikor először lépsz az iskolába,
arcodon legyen Krisztus nyájassága!
Gyűjtsd mind köréd a kisgyermekeket,
és simogasd meg fejecskéjüket.
S hogyha látsz közöttük rútat, rongyosat,
gyermeki szívvel búbanatosat,
lásd meg benne a korán szenvedőt,
öleld magadhoz, és csókold meg őt.*

1947-ben nem tudtam állami iskolában elhelyezkedni. Evangélikus diakonisszák – akiknél vidéki diákként laktam Pesten az előző években – hívtak meg nevelőnőnek az egyik gyermekotthonba, s ott háborús árvákat, kibombázott gyerekeket gondoztunk, vallásra való tekintet nélkül, Stehlo Gábor módszereivel. Úgy éltünk, mint egy nagy család. A 6-14 éves kislányok Eti mamának hívtak (21 éves voltam). Itt láthattam nem egy „korán szenvedőt”. Bogár Ágika volt a legkisebb, hatéves, első osztályos. Ági mellett ült étkezésnél, néha etetni kellett, vagy segíteni, ha nem jól használta az evőeszközt. Az intézetet a svájci Vöröskereszt tartotta fenn: egyszerű, de tápláló kosztot adtak. A háború után az országban nagyon kevés élelem volt, megbecsültük a napi háromszori étkezést. Hetente egyszer vacsorára főtt krumplit kaptunk sóval és margarinnal. Ági bizony nem tudta villával megoldani, hogy a margarint is elfogyassza a krumplihoz, de nagyon nem akarta otthagyni a tányérban. Megkért: „Eti mama, tessék kitörölni a vajcskámát a krumplicskámmal a tányérocskámból!” Ági Nyíregyházára való volt, ott becézik így a fontos dolgokat. Kitöröltük együtt a vajcskát, s még valamennyi repetát is kapott, amennyi jutott.

A tanyai iskola

1948-ban Karcag határába, egy osztatlan tanyai iskolába kerültem. 82 tanítványom volt. Az ország igen szegény része ez, szikes a föld, és csak akkor adatik búza- vagy kukoricatermés, ha sok az eső – de itt esőből is kevés van. Sok szegény gyerek járt oda, voltak árvák, s olyan is, akit a nagybátyja nevelt saját gyerekeivel együtt, mint például a nagy termetű, túlkoros Sz. Imrét. A fiú levetett ruhákban, elnyútt cipőben, bakancsban járt iskolába egészen addig, míg 1949-ben a nagybátyja új ruhát nem vett neki az őszi vásáron. Persze a legolcsóbbat, amit kapni lehetett: sötétszürke vászonból, olyan munkásruhafélét. Másnap reggel Imre boldogan mutatta az új öltönyt, s én persze megdicsértem. Azt mondtam neki, amit az ot-tani emberektől tanultam: „Egészséggel viseld!”

Boldogan ült be a padba, más lett a tartása élete első új ruhájában.

A tanyai iskola L alakú, nagyobb épület volt, melynek hosszabbik szárnyát foglalta el a tanterem és a tanítói szoba. A másik szárnyban egy család lakott, akikkel közös volt az udvar. A szokásos szünet idején ide engedtem ki a gyerekeket. Imre aznap óriási örömmel ugrott ki az ajtón, de a szomszédból Mari néni éppen abban a pillanatban öntötte ki a mosogatóvizet – pontosan Imre ruhájára! Az a nagy gyerek valóságos idegrohamot kapott. Hosszabb ideig nem lehetett megnyugtatni, pedig leszedtem róla a zakót, ronggyal törölgettem, miközben biztattam – nem sok eredménnyel. Aztán szárítgattuk a vizes ruhát, s mire hazament, fel tudta venni.

Betegség és gyógyulás

Ugyancsak Karcagon történt, hogy 1949 tavaszán ki kellett húzatnom az egyik bölcsességfogamat, ami után igen furcsa tüneteim lettek. Elment az étvágyam, nem működött az emésztésem, a jobb bordám alatt nyomást éreztem, rossz volt a közérzetem, és igen fáradékony voltam. Egyik orvos a másikhoz küldött, idegességtől az epehólyag-gyulladásig mindenre gyanakodtak. Diétáztam, de akadt olyan orvos is, aki szalonnával etetett volna, hogy erőre kapjak. Megpróbáltam ezt is, de „nem jött be”. Fél év múlva enyhültek a tünetek, nyáron sok gyümölcsöt, dinnyét ettem. Két évvel később, amikor már férjnél voltam, megint megbetegedtem, de ezúttal súlyosabb formában, és akkor a férjem is beteg lett. Kiderült, hogy fertőzőes májgyulladásról van szó, amit valószínűleg a foghúzáskor kaptam, de ezt a betegséget még akkor nemigen ismerték. Két évig diétáztunk a férjemmel: nem ettünk nehéz, zsíros ételleket, és igen kevés alkoholt fogyasztottunk. Sokat imádkoztunk. Ekkor már volt egy gyermekünk is, aki – hála az Úrnak – nem kapta el a kórt. Mi pedig férjemmel magas kort értünk meg: ő 81 évesen tért vissza Teremtőjéhez, én pedig már 83 éves vagyok. Két gyermeket neveltünk fel, és hat unokának örülhetünk. Van gyógyító orvosunk!

Tehetséges gyermekek

Karcagról Pilisre kerültem, falusi iskolába, ahol hét évig tanítottam. Itt két igen jó képességű gyerekkel találkoztam: M. Lacikával és L. Zsuzsával, akiket vétek lett volna nem taníttatni tovább. Nem szoktam becézni a gyerekeket, de Lacikát nem lehetett másként szólítani: kicsi, szőke, törékeny, nagyon nyílt tekintetű, okos kisfiú volt, akit két másik testvérével nevelt a MÁV-nál dolgozó, szerény jövedelmű apa. Az anya pedig fonalat font otthon, hogy kiegészítse a fizetést. L. Zsuzsi szülei is nagyon szegények voltak, de őt jómódú hentes nagybátyja nevelte. A két családot meglátogatva próbáltam meggyőzni a szülőket, hogy a gyerekeknek jó volna tovább tanulniuk.

Ma is előttem a két gyerek szüleinek arca: L. Zsuzsi nevelőapja nem ígért ugyan semmit, de azt

lehetett róla leolvasni, hogy ha ez így igaz, ahogy mondom, ő a kislányt taníttatni fogja. Lacika apjának szeméből pedig azt láttam: bizony jó lenne a kisfiút taníttatni, de erre kevés a remény.

Elkerültem a faluból. Ismerősöktől hallottam aztán, hogy Zsuzsiból tanárnő lett, Lacikából mérnök! Zsuzsival találkoztam is, mert az ő osztályuk öt évente szokott találkoztót szervezni. Lacikát viszont már 54 éve nem láttam, amikor kiderült, hogy az unokahúgom barátnőjének a húga – Lacika felesége! Ezen a nyáron meghívtak, hogy látogassuk meg őket Békásmegyeren, ahol a hegyoldal egyik szép villájában laknak. Lacika vezető mérnök volt egy nagyvállalatnál, majd igazgató lett. Két nagy lánya van, mindkető egyetemet végzett. Nagy örömet jelentett a viszontlátás! Meg is jegyeztem: remélem, nem kell az újabb találkozásig megint 50 évet várni! Csak mosolyogni tudtunk az együttlét minden percében, emlégetve a régi szép időket. Az utat, ami idáig vezetett.

Sipos Györgyné, Nagy Etelka

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Március 1. hétfő **Jn 8,31-36**

„...aki bünt cselekszik, szolgálja a bűnnek.” (34)

Miközben a *szolgálatról* elmélkedünk, döbbenet kell látnunk, hogy annak nemcsak magasztos megnyilvánulásai vannak. A „szolgaság” állapota a bűn uralma alatt eltöltött idő. Kényszermunka. Csak a Megváltó győzelme szabadíthat fel alóla.

Március 2. kedd **Mt 4,1-11**

„Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.” (10)

A kísértő nem ingyen kéri az imádatot és nem alkalmaz(hat) kényszert. Amit cserében felkínál (a világ feletti uralom), sokak számára nagyon is kecsgetető. Nem gondoljuk át, hogy az imádatot és az odaadó szolgálatot egyedül az érdemli meg, Aki örökké és valóban Úr a mindenség felett, s nem az, aki ideig-óráig és ráadásul korlátozottan bitorolhatja az ember felett a hatalmat?

Március 3. szerda **Mt 6,24**

„Senki sem szolgálhat két úrnak....” (24/a)

Az ember soha nem lehet egyidejűleg két szembenálló fél szolgája. Ha ezt megpróbálná, az az egyikkel szemben mindenképpen áruláshoz vezetne. Jól válaszold meg, kit szolgálasz. Isten és a Mammon nem egyenrangú urak, hanem ellenérdekeltek, s ha egyiküket határozottan választod, a másikat szükségképpen meg kell vetned.

Március 4. csütörtök **Jn 12,20-26**

„Aki nékem szolgál, engem kövessen...” (26)

Elképzelhetetlen olyan szolgálat végzése Krisztusért, amely mellett más mintákat, elveket, ideálokat követünk. Aki a Krisztusról neveztetik, annak élete minden dolgában úgy kell döntenie, ahogy azt Mes-

tere tenné. Vallod, hogy hiszel benne? Követed is bárhová menne?

Március 5. péntek **Zsid 9,11-14**

„...Krisztusnak a vére...megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.” (14)

Ismerjük a pótcselekvés, az időpocsékolás kifejezéseket, sőt a bűn is mindenképpen „holt cselekedet”. Mindez megterheli a lelkiismeretünket, és abba a kétségbeesésbe kerget, hogy életünk értelmetlen és fölösleges. Jézus vére (képletesen) megtisztít ebből az eredménytelen és értelmetlen magatartásból, és megmutatja rövid életünknek azokat a lehetőségeit, amelyekben megdicsőíthetjük az élő Istent.

Március 6. szombat **Szofóniás 3,1-9**

„...a népek...segítségül hívják az Úr nevét, hogy egyakarattal szolgálják őt.” (9)

Izrael arra hívatott el, hogy egész történelmével, minden döntésével az Urat szolgálja és a vele való kapcsolatot szemléltesse. Hisszük, hogy egyszer eljön az idő, amikor a népek megtérnek (reménység szerint a miénk is), az Úr nevét hívják segítségül, nem követik többé bálványaikat, és nemcsak gazdasági vagy védelmi téren működnek együtt, hanem örömmel készítenek tervet az Úr közös szolgálatára.

Március 7. vasárnap Böjt 3. vasárnapja (OCULI)

Lk 9,57-62

„...valaki az eke szarvára veti kezét és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.” (62)

Nem értékelhető az a szolgálat, melyben az azt végző személy nincs tekintettel arra, akiért cselekednie kell. Az odaadó ráfigyelés sem túlzás a szolgálat megfelelő elvégzése érdekében. Vajon mehet-e bármire is örökkévaló Istenünk azzal a produkcióval, melynek során szüntelenül visszatekintgetünk azokra a dolgokra, amiket egy forró pillanatban kárnak és szemétnak ítéltünk?

Március 8. hétfő **Józsúé 22,1-6**

„...szolgáljatok néki teljes szívetekből és teljes lelketekből...” (5)

Józsúé azon kevesek közé tartozott, akik győzelmesen küzdötték végig magukat az Egyiptom és Kánaán közötti pusztai vándorlásokon. Teljes szívből szerette és teljes lelkesedéssel szolgálta Urát. Neki nem volt szüksége folytonos ösztökélésre, de azt kellett látnia, hogy népét igenis bátorítania kell arra, hogy ne tessék-lássék módon vagy érdekből, hanem mély, belső elszánással és elkötelezettséggel keressék Isten akaratát. Az üzenet nekünk is szól.

Március 9. kedd **Zsolt 100**

„Szolgáljatok az Úrnak örvendéssel...” (2)

A zsoldosoktól és béresektől nem vár uruk lelkesedést. Némelyik hívő ember is csak a „fizetség” ígére-

te miatt kész a szolgálatra. Igaz, sokan lelkiismerete-
sek ebben, és ez sem lebecsülendő. De bárcsak ma-
gával ragadna mindnyájunkat a feladat szépsége, és
kiváltságnak tekintenénk, hogy együtt dolgozhatunk
az Úrral!

Március 10. szerda **Jn 13,1-17**

„*A szolga nem nagyobb az ő uránál...*” (16)

Jézus a fenti Igével arra emlékezteti tanítványait,
hogy aki az ő szolgálatába szegődött, annak nemcsak
fontosak az elvégzendő feladatok, hanem azok eset-
leges kockázatában is osztozniuk kell vezetőjükkel.
Miért is várnál el más fogadtatást és elbánást, mint
ami Uradnak jutott?

Március 11. csütörtök **ISám 3,1-10**

„*...a gyermek Sámuel szolgált az Úrnak...*” (1)

A gyermek szolgálata több volt annál, amit egy kis-
korú elvégezhet: portörölgetés, mécsesek lángjának
ellenőrzése, virágok öntözése, stb. Sámuel az Úrnak
szolgált, míg mások, felnőttek, hivatalban lévők el-
merültek saját szenvedélyeikben, gyarlóságaikban.
Ide tartozott a főpap is, és ezért Isten csak azt tudta
ítéletes üzenetével is megszólítani, aki neki szolgált.
Előfordul, hogy a gyermekek szája által szerezheti
meg az Úr azt a dicsőséget, amit minden hatalmas-
ságnak égen és földön hirdetnie kellene.

Március 12. péntek **Lk 2,36-38**

„*...böjtölésekkel és imádkozásokkal szolgált éjjel és
nappal...*” (37)

A szolgálatról mint valaminek az odaszenteléséről és
elvégzéséről szoktunk gondolkodni. Az önmegtaga-
dás vagy az ima világába való visszavonulás külső
szemlélő számára értékelhetetlen dolognak tűnik. Is-
ten viszont ebben a legértékesebb összetevőjét látja
annak, amiből végül egy-egy ügy győzelmes kime-
netelete lesz. Isten áldja meg imádkozó, csendes asz-
szonyainkat és férfiainkat!

Március 13. szombat **Dávid 6,11-16**

„*...Istened, akinek, ...szüntelen szolgálsz, ő szabadít-
son meg...*” (16)

Dániel Isten iránti hűsége miatt kerül végveszélybe.
Ilyenkor szoktunk felháborodni, és feltenni válasz
nélkül hagyott kérdéseinket: hogy engedheti meg Is-
ten az ilyen méltatlan bánásmódot szolgájával szem-
ben? A jellemgyenge király szintén Istenre hárítja a
felelősséget. Egyedül a fiatal próféta tudja, hogy a
Mindenható befolyása mindenre kiterjed, ő viszont
teljesen átadta magát Urának, nem könyörög az éle-
téért. Egyszerűen hiszi, hogy ha Istennek szüksége
van rá, minden emberi ármánnyal és állati gyűlölettel
szemben képes őt megtartani.

Március 14. Böjt 4. vasárnapja (LAETARE)

Jel 21,1-7

„*Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a
halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem
fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.*” (4)
A mai Igét különösen annak ajánlom, aki ezen a na-
pon ünnepli a születésnapját. Nem kell őt meggyőz-
nöm arról, hogy a szép és tartalmas földi élet után az
Úrnak való hűséges szolgálat közben átélt sokféle
bánat és megpróbáltatás könnyeire semmihez nem
hasonlítható isteni vigasztalás a felelet. Áldja meg őt
a Mindenható, akiben a bánat idején is megtanult
örülni.

Március 15. hétfő **Mt 25,31-40**

„*...amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legki-
sebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg.*”
(40)

Aki nem kényszerből szolgál, maga dönti el, kinek
az érdekében bocsátja rendelkezésre tudását és ere-
jét. Mindenki igyekszik a jól fizető, kellemes elfog-
laltságok irányába. Jézus arra figyelmeztet, hogy mi-
nél kevésbé hálás egy szolgálat, minél kevésbé „ér-
demli meg” a segítséget, annál inkább igaz, hogy
észrevétlenül bár, de neki tettünk nélkülözhetetlen
szívességet. Érte végeztünk fontos szolgálatot.

Március 16. kedd **Róm 13,1-7**

„*Isten szolgája ő a te javadra.*” (4/a)

Az apostol a földi végrehajtó hatalmat nevezi Isten
szolgájának. A megszálló pogány római birodalom
polgáraként tette ezt a kijelentést, jelezve ezzel, hogy
ideológiai beállítottságától függetlenül a földi állam
vezetői Istennek adnak számot tetteikről, s dolguk a
társadalom, a nép életének szervezése, az igazság
védelme, a gyöngék segítése. Ha valóban ezt teszik,
minden tisztelet és engedelmesség megilleti őket.

Március 17. szerda **ITim 3,8-13**

„*...először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak,
ha feddhetetlenek.*” (10)

A Timóteusnak szóló tanács nem az igehirdetőkre,
hanem a gyakorlati segítőkre, az „asztalok körül”
szolgálókra vonatkozik. Időnként azt gondoljuk,
hogy a fizikai munkát mintegy terápiás céllal bárki
végezheti, hiszen az nem olyan kiemelt tevékenység,
mint Isten Igéjével az emberek elé állni. A lábmosás
szolgálatához is (és még csak ahhoz igazán!) megkí-
vántatik az „alkalmassági vizsga”, a feddhetetlenség.

Március 18. csütörtök **2Kor 4,1-11**

„*...mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk...nem
csüggedünk...*” (1)

A legkülönbek is elfáradhatnak a próféta szavai sze-
rint, és meglankadhatnak az erőtől duzzadó ifjak. A
lelki szolgálatban szintén ismerős a tartalékok kime-
rülésének állapota. De el nem csüggedünk, hiszen ha
nagy is a munka, és rendkívüli a feladat, mindez nem
a magunk ügye (még ha azonosulunk is vele). A

megbízatást attól kaptuk, aki ismeri teherbíró képességünket. Soha nem terhel a szükségésnél jobban.

Március 19. péntek **Kol 4,10-18**

„Vigyázz a szolgálatra, melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsd.” (17)

A lexikonok is alig említenek ma már valamit Arkhippusról. Nem tudjuk, miért kellett őt a szolgálat hűséges betöltésére bátorítani. Hogy név szerint említi őt Pál, ebből arra következtetünk, hogy fontos oszlopa volt a Kolossében lévő gyülekezetnek. A legkülönbeknek is szükségük van arra, hogy időről-időre szolgálatuk szent és fontos elvégzésére bátorítsák őket.

Március 20. szombat **2Kor 6,1-10**

„Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmazhassék.” (3)

A szolgáló embernek is van magánélete, sőt néha zavarja, ha erre a külvilág nincs tekintettel. Pedig ő Istennek szentelt, és ezért „civilben” is az Úr szolgáját látják benne. Munkájának eredményét kockáztatja, ha magánemberként nem igazodik ahhoz az életformához, amit hivatása megkíván.

Március 21. Böjt 5. vasárnapja (JUDICA)

Mt 20,20-28

„...az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.” (28)

Akit zavar, hogy mások szolgálatára kapott elhívást, az ne feledje: Isten úgy tudott csak az embernek igazságot szolgáltatni, hogy Valakit, egyszülött Fiát szolgálni küldte a világba, és nem arra, hogy az emberek szolgálják őt. Jézus nem illik a földi önkényurak csoportjába. Tanítványainak is ez az útjuk.

Március 22. hétfő **2Kor 5,11-21**

„...Isten...nekünk adta a békéltetés szolgálatát.” (18)

Hogy mi a tartalma az Úrtól ránk ruházott feladatnak azt mai igeszakaszunk csodálatosan tárja elénk: nem kevesebbet tehetünk, mint az önmagával, embertársaival, a teremtett világgal és az Örökkévalóval szembekerült és értelmetlen harcot folytató ember megbékélését minden vonalon. Micsoda megbízatás ez, micsoda bizalom, micsoda felelősség!

Március 23. kedd **Zsid 1,5-14**

„...nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget?” (14)

Isten világa bizonyos szempontból a szolgálatok egymásra épülése is. A szolgáló embernek is van segítsége. Ilyenek Isten angyalai is. De velünk ellentétben ők nem örökösei az üdvösségnek, csupán szolgái azoknak, akik ezt örökölni fogják.

Március 24. szerda **Jel 19,6-10**

„...szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, akiknél a Jézus bizonyágtétele van...” (10/b)

Ma ismét abban erősödünk meg, hogy Isten országában nincsenek magányos harcosok. Isten angyalai állandó együttműködő társai mindazoknak, akik Jézus bizonyágtételét képviselik ezen a világon. Ne félj, a döntő pillanatban lesz, aki súg, lesz, aki a megfelelő határok közt védelmez, lesz, aki bátorít és segít vinni a terheidet!

Március 25. csütörtök **Jel 2,18-29**

„Tudom a te dolgaidat és szeretetedet, szolgálodat...” (19)

A Thiatirában működő kicsi gyülekezet talán időről-időre feltette a kérdést: vannak-e olyanok, akik igénylik szolgálatát és értékelik azt? A gyülekezet angyalának írt levél az idők végéig megőrizte nevüket, és bátorítja a mai kicsi, de hűséges közösségeket Uruk odaadó és önzetlen szolgálatára. Ő, akinek a személye, figyelme és ítélete fontos, tudja, mi történik köreinkben.

Március 26. péntek **1Kor 12,1-11**

„A szolgálatokban...különbség van...” (5)

Maga a gyülekezet is különféle tagokból épül fel. Eltérő szolgálatuk a többiek hiányainak kiegészítését munkálja. De adhat Isten egy egész egyháznak, közösségnek is olyan szolgálatot, amit más felekezet nem kapott. Isten országában nincsenek szupermarketek, ahol minden megtalálható. Egymásra vagyunk utalva.

Március 27. szombat **Lukács 10,38-42**

„...foglaltos volt a szüntelen való szolgálatban...” (40)

Márta serény, szorgalmas, vendégszerető asszony volt, példaképe minden tevékeny hívő embernek, olyanoknak, akik tudják, hogy nem más terhére, hanem saját kezük munkájával kell szükségükről gondoskodniuk. De ma munkamániásnak neveznénk őt, olyan valakinek, aki még az Úr szolgálatában is a sürgés-forgást részesíti előnyben, és képtelen az elcsendesedésre, áhítatra, az Úr iránti megkülönböztetett érdeklődésre.

Március 28. Böjt 6. vasárnapja (PALMARUM)

És 40,27-31

„Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.” (29)

Szolgálat közben – ha feladatainkat jól látjuk el – bizony alaposan el is fáradunk. Ilyenkor pihenünk, és (mindenki ezt tanácsolná) kikapcsolódunk. Talán még az Igét sem vesszük kézbe, távol maradunk a közösségtől, a független nyugalmat igényelve. Pedig az igazi erőt, az erőtlenség győzelmét csak az Úr közelében, a vele való szoros összeköttetésben nyerhetjük el.

Március 29. hétfő **IKrón 28,11-21**
 „...az én Istenem veled lesz, míg elvégzed az Úr háza szolgálatának minden művét.” (20/b)

A templom építésének ötlete emberileg a nagy királytól, Isten hűséges szolgájától, Dávidtól származott. Kész is lett volna azt a gyakorlatban megvalósítani, az Úr azonban ezt inkább utódjára bízta, aki a végrehajtásban volt inkább erős. És ez fáradságos munka. Sok apró, nyugös dologgal kell közben foglalkozni. Helyén való tehát jó előre a bátorítás: ha elkezdünk valamit, Isten segítségével képesek leszünk azt be is végezni!

Március 30. kedd **Malakiás 2,13-16**
 „Azt mondtátok: Hiábavaló az Isten szolgálata...” (14)

Korunkban gyakori a hívő embernek az a kísértése, hogy úgy lássa: az Isten nélküli világ sikeresebb, az Úrnak való szolgálat kimenetele kétes, az eredmény szerény, időnként újabb és újabb területeket veszítünk. Az Úr maga szembesít ezzel a képtelen látással: miért gondoljuk, hogy ami lassan vagy rejtve fejlődik, az egyben hiábavaló is?

Március 31. szerda **Józsúé 24,14-15**
 „...én azonban és az én házam az Úrnak szolgálnak.” (15/c)

Választás kérdése is, hogy ki, hol, milyen Úr mellett kötelezi el magát. Józsúé arra biztat, hogy ki-ki döntson felelősséggel ebben a kérdésben. Ő és vele azok, akikre befolyása közvetlenül kiterjedt, döntöttek: akkor is az Urat fogják szolgálni, ha a többiek minden megtapasztalás ellenére újra idegen istenek felé fordulnak.

– IG –

HÍREK, IMATÁRGYAK

Jelenleg négy kiemelt célra gyűjtünk támogatást:

– **tűzifára**

– **a nyírkátai szegényeknek**

(nagylelkű adományait a Magyarországi Evangélikumi Testvérközösség 11708001-20520380-00000000 /OTP bank/ számlaszámára várjuk. Kérjük, a közlemény rovatba írják be, melyik célra szánják);

– **a romák elleni halálos kimenetelű támadásokat elszenvedett családoknak** szintén gyűjtünk, akiknek december-januárban már 50-50 ezer forintot tudunk adni a begyűlt adományokból. Köszönet érte! A számukra nyitott számlaszám: 11708001-20562618-00000000 (szintén OTP Bank).

– **Haitin** élő, segítséget szenvedő gyermekek számára adományt gyűjt az Oltalom Karitatív Egyesület, amit kint dolgozó testvérszervezetének továbbít. Bankszámlaszám: 10103805-11414336-00000009 (Budapest Bank Rt.). Kérjük, a közlemény rovatba írják be: *Haiti*.

Csekket a met_bp@uze.net e-mail címen vagy a MET Budapest, Dankó u. 11. 1086 postacímen vagy a 210-54-00/219-es telefonszámon lehet kérni.

Kiosztásra kerültek a bel- és külföldi támogatók jóvoltából vásárolt téli cipők oktatási intézményeink legrászorultabb tanulói számára. Gemzse (iskola és nagycsoport): 99 pár, Gulács (iskola): 60 pár, Beregdaróc (iskola): 82 pár, Gyüre (iskola): 30 pár, budapesti óvoda (Dankó u.): 20 pár, Wesley Kincsei, Budapest (iskola): 14 pár, MÁV-telepi iskola: 55 pár, Abaújkér (iskola): 100 pár cipőt kapott. Köszönet illeti támogatóinkat és az akció lebonyolításában résztvevő kollégákat!

*

Kedves támogatóink!

Kérjük, ha 2009-es adományáról adóigazolást szeretne kapni, szíveskedjen megadni nevét, pontos címét, adószámát a (06-1) 577-05-15-ös telefonszámon vagy a kommunikacio@wjlf.hu e-mail címen, illetve az alábbi postacímen: Magyarországi Evangélikumi Testvérközösség, 1086 Budapest, Dankó u. 11.

*

Tisztelt támogatóink!

Az APEH az 1%-os felajánlással kapcsolatban olyan tartalmú levelet küldött egyes felajánlóknak, hogy az Oltalom Karitatív Egyesületnek felajánlott összeg kiutalása nem lehetséges. A kérdést tisztáztuk, és az APEH a kérdéses összeget hamarosan utalja. A 2010. évi adóbevallás során továbbra is várjuk felajánlásukat, amit hálásan köszönünk. Az Oltalom Karitatív Egyesület adószáma változatlanul: 19010409-1-42. Újságunkban megtalálják az 1% felajánlásához szükséges űrlapokat. Köszönjük, ha idén is gondolnak ránk!

TARTALOM

Fények, világosságok	1
A bagoly és a szentjánosbogár	1
Ti vagytok a világ világossága	2
Krisztus elhívott követének <i>A. von Bergen</i>	2
Istennek terve volt velem <i>Sipos Gy.-né</i>	7
Még egy perc	9
Hírek imatárgyak	12

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangélikumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalaiban